

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 15915

гр. София, 02.09.2024 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 64
състав, в закрито заседание на 02.09.2024 г. в следния състав:
СЪДИЯ: Калинка Илиева

като разгледа дело номер **1770** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 248 ГПК във вр. чл.144 АПК.

Подадена е молба от жалбоподателя – „А1 БЪЛГАРИЯ” ЕАД, ЕИК[ЕИК], с която се иска да бъде изменено в частта за разносните постановеното по това дело решение - № 6185/23.5.2024 г.

Жалбоподателят счита, че не са налице основания да бъде намалено платеното възнаграждение за адвокат – така, както е сторено в решението. Не е налице прекомерност, тъй като платеното възнаграждение съответства на действителната фактическа и правна сложност на делото. Изброява извършените от него процесуални действия – по събиране на доказателствата, както и процесуалните действия „по съществуто“ на делото.

Ответникът - директорът на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ [населено място] при Централно управление на НАП не взе становище по молбата.

Съдът, като взе предвид молбата, намира следното. Молбата е процесуално допустима, като подадена в едномесечния срок по чл. 248, ал. 1 от ГПК.

По съществуто ѝ съдът взе предвид следното:

С решение № 6185/23.5.2024 г. по адм.д. № 17702/2023г. по описа на АССГ, съдът е приел че жалбата на А1 България ЕАД срещу Ревизионен акт /РА/ №Р-29002920007886-091-001/06.12.2021 г. в частта, потвърдена с решение № 75/17.1.2023 г. на директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ [населено място] при Централно управление на НАП е изцяло основателна.

Ответникът е осъден да заплати в полза на жалбоподателя А1 България ЕАД юрисконсултско възнаграждение в минималния размер, предвиден в чл. 161 ДОПК, вр. чл. 8, вр. чл. 7, ал. ал. 1, т. 6 от Наредба № 1 за минималните адвокатски възнаграждения от 9.07.2004 г., което възнаграждение е определил в размер на 17 395 лв.

Изложените съображения в молбата на процесуалния представител на жалбоподателя

за изменение на решението в частта за разносните съдът намира за неоснователни. Действително, са извършени сочените в жалбата процесуални действия по събиране, обсъждане на доказателства, както и правни становища от страна на процесуалните представители на жалбоподателя. Те обаче са взети предвид при определяне на размера на присъденото възнаграждение. Следва да се посочи освен това, че при определяне на размера на присъденото възнаграждение следва да се има предвид и номиналното такова, а именно - 17 395 лв., което, съотнесено с извършените действия съдът е счел, че именно е съответно на правната и фактическата сложност на делото. Отделен е и въпросът, че определените с цитираната по-горе Наредба № 1 адвокатски възнаграждения бяха предмет на разглеждане в производство пред СЕС.

В тази връзка съдът счита за необходимо допълнително да отбележи, че с решение от 25 януари 2024г. по дело С - 438/22, „Ем акаунт БГ“ ЕООД, ECLI:EU:C:2024:71, Съдът на ЕС постанови, че член 101, параграф 1 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че ако установи, че наредба, която определя минималните размери на адвокатските възнаграждения и на която е придаден задължителен характер с национална правна уредба, противоречи на посочения член 101, параграф 1, националният съд е длъжен да откаже да приложи тази национална правна уредба по отношение на страната, осъдена да заплати съдебните разноски за адвокатско възнаграждение, включително когато тази страна не е подписала никакъв договор за адвокатски услуги и адвокатско възнаграждение.

На тази база съдът следва да прецени дали са данни относно начина на определяне себестойността на претендираните разноски за оказаната услуга.

Националният съд не следва да се счита обвързан от минималния размер на разносните, изчислени съобразно минимума по Наредба № 1/2004г, предвид антиконкурентна същност на подзаконовия акт. На база на изрично постановеното от СЕС, подобен автоматизъм изключващ свободата на договаряне не обосновава сам по себе си законосъобразност и основателност на една претенция за разноски. В този смисъл съдът следва да откаже да приложи съответните норми на Наредба № 1/2004г. Следвайки установените критерии за справедливост на възнаграждението, през призмата на неговата фактическа и правна сложност, съдът приема, че делото не представлява предизвикателство, обосноваващо по-голям размер на възнаграждението от присъденото.

На следващо място, изменението на съдебният акт в частта за разносните е способ, приложим при погрешно изчислен размер на разносните или несъобразено обстоятелство във връзка с претенцията на страната. При намаляване на размера на юрисконсултско възнаграждение съдът е съобразил тълкуванията, дадени в решение на СЕС от 25 януари по дело С-438/22 година, фактическата и правна сложност на спора, броя на проведените съдебни заседания, процесуалната активност на пълномощниците на жалбоподателя и обема на предоставената от него правна защита от една страна. От друга страна, съдът е съобразил и номиналният размер на присъжданото адвокатско възнаграждение.

Предвид изложеното съдът

О П Р Е Д Е Л И:

ОТХВЪРЛЯ молбата на „А1 БЪЛГАРИЯ” ЕАД, ЕИК[ЕИК] за изменение в частта за разноските на решение № 6185/23.5.2024 г., постановено по адм.д. № 1770/2023 г. по описа на АССГ.

Определението може да се обжалва пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от връчване на преписи на страните.